పెట్టినా, దానికోసం ఎంత ప్రయత్నం చేసినా అదిరాదు. వచ్చేదేదో వస్తుంది, రానిదేదో రాదు. మనం కోరుకోకుండా వచ్చింది స్వీట్‌గా ఉంటుంది, అది నిన్ను బంధించదు. కోరికతో తెచ్చుకొన్నది మనిషిని బంధిస్తుంది.

నీకు ఏదైనా వస్తే అది ఈశ్వరానుగ్రహం వలన వచ్చిందే, అది ఈశ్వరుని ప్రసాదమే. అందుచేత ఏదీ నీ సొంతం అనుకోవద్దు. నీ దగ్గర పదిరూపాయలు ఉన్నా దానికి ఓనర్ ఈశ్వరుడే కాని నువ్వు కాదు. ఈ లోకానికి కర్త ఎవరు అంటే ఈశ్వరుడే కర్త అయితే నేను కర్తను అని నువ్వు అనుకొంటున్నావు అందుచేత నీకు దుఃఖం వస్తోంది. సబ్జక్టు నీకు సరిగా అవగాహన కాకపోవటం వలన నువ్వు సాధనచేసినా దుఃఖరహితస్థితిని పొందలేక పోతున్నావు. అనుకొనేది అంతా మనస్సు సకల్పం, జరిగేది అంతా ఈశ్వరసంకల్పం అని నోటితో చెప్పటం కాదు, అది మీకు అనుభవంలోనికి రావాలి. కొన్ని విషయాలు మన యింద్రియాలకు అందవు, మనస్సుకు అందవు, అనుభవానికి అందుతాయి. అందుచేత అనుభవం వచ్చేవరకు కొన్ని విషయాలు మనకు అర్థంకావు. జరిగేది అంతా ఈశ్వర సంకల్పం అనేటటువంటి ఈ వాక్యం నీ రక్తంలో కలిసిపోతే అప్పడు సుఖం నీకు తెలుస్తుంది, దుఃఖస్పర్శ లేని స్థితిని పొందుతావు. ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న మనుషుల మీదకాని, వస్తువుల మీదకాని ఆధారపడకుండా స్వతంత్రమైన సుఖం, ఆనందం మీకు అనుభవంలోనికి వస్తే ఇంకమీకు పునర్జన్మ లేదు. ఎందుచేతనంటే ఇంక మీకు శరీరంతో పనిలేదు. శరీరం అవసరం లేకుండా నువ్వు పొందవలసిన ఆనందం పొందుతున్నావు కాబట్టి ఇంక నీకు పునర్జన్మ రాదు. ప్రాణంపోయే చివరి టైములో నీకు పునర్జన్మ వస్తుందో, రాదో నిర్ణయింపబడుతుంది. ముగింపులేని సుఖం, ముగింపులేని ఆనందం అది నువ్వు చివరి టైములో ఎంజాయ్ చేయగలిగితే యిదే నీకు చివరిజన్మ, ఇంక నీకు పునర్జన్మ లేదు.

(సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 12-05-2012, ఖండవల్లి)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

భీష్ముడు మహాజ్ఞాని, భక్తుడు, మహావీరుడు, మహాబలవంతుడు. ఒక చిన్నమాట పోషించుకోవటానికి జీవితం అంతా బ్రహ్మచర్యం అవలంబించినవాడు. అంత మహాజ్ఞాని కూడా అధర్మపక్షంలో ఉన్నాడు. ధర్మం ఎక్కడ ఉందో, న్యాయం ఎక్కడ ఉందో ఆయనకు తెలుసు. కానీ దేహప్రారబ్దం తప్పించటం కష్టం. ప్రారబ్దం చాలా బలీయమైనది. ఆ ప్రారబ్దం వలన ఆయన అధర్మపక్షంలో ఉండవలసివచ్చింది. ఆయనని ఎవరూ చంపలేరు. కాని

పాండవులు వెళ్ళి నువ్వు చనిపో అని అడిగితే చనిపోయాడు. భీష్ముడు ప్రాణప్రయాణ టైములో కృష్ణా, కృష్ణా అంటూ చివరి శ్వాస విడిచిపెట్టాడు. ప్రారబ్దానికి రమణమహర్షిగారు ప్రాముఖ్యత ఇవ్వలేదు. మంచి ప్రారబ్ధం అయినా, చెడ్డ ప్రారబ్ధం అయినా దేహానికే కదా! ఆ దేహం నువ్వుకాదని తెలిసినప్పుడు ఏ ప్రారబ్ధం అయినా నిన్నేమీ చెయ్యదు. మనస్సు అంతర్ముఖమైన వాడిని ప్రారబ్ధం ఏమి చేస్తుంది.

నాస్తికులు ఎక్కువగా మన మతం కంటే బౌద్ధమతాన్ని ఇష్టపడతారు. బుద్ధుడికి దేవుడు ఉన్నాడా లేడా అని సమస్యకాదు. దేవతల తోటి సంబంధం లేకుండా, మధ్యవర్తుల తోటి సంబంధం లేకుడా నిన్ను డైరక్టుగా పూర్ణస్థితికి తీసుకువెళ్ళటానికి, జననమరణరహిత స్థితికి నిన్ను తీసుకువెళ్ళటానికి ప్రయత్నం చేశాడు బుద్ధుడు. ఆ ప్రయత్నం ప్రపంచంలో ఎక్కువ మందిని ఆకర్షించింది. బుద్ధుడు ఒక మహారాజ్యాన్ని విడిచిపెట్టాడు, ఇంత పెద్దరాజ్యాన్ని నేను విడిచిపెట్టేశాను అనే తలంపు కూడా ఆయనకు ఎప్పుడూ రాలేదు. ఆకర్షణ అంటే రాగం (ఇష్టం), వికర్షణ అంటే ద్వేషం (అయిష్టం). ఈ రెండింటి వల్లే మీరు లోపల ఉన్న నిర్వాణస్థితిని పొందటం లేదు అన్నాడు బుద్ధుడు. ఈ రాగద్వేషాలే మన పునర్జన్మలకి కారణం. ఆకర్షణ, వికర్షణ ఈ రెండింటి మధ్యన మన మనస్సు తిరుగుతూ ఉంటుంది. బుద్ధుడు ఏమని చెప్పాడంటే ఏ దేశమెళ్ళి చూసినా, ఏ ప్రాంతం వెళ్ళి చూసినా, ఎవరింటికి వెళ్ళి చూసినా రాగద్వేషాలు తప్పించి ఈ ప్రపంచంలో ఇంకేమీ లేవు అని చెప్పాడు. మనకి భగవంతుడు కాళ్ళు, చేతులూ ఎలాగ ఇచ్చాడో అలాగే తలకాయ కూడా ఇచ్చాడు. అందుచేత మనం ఏదైనా పుస్తకం చదివినా, ఎవరైనా ఏదైనా చెప్పినా అది మన సొంతబుద్ధితో ఆలోచించుకోవాలి. మనకి భగవంతుడు బుద్ధిని ఎందుకు ఇచ్చాడు? సొంతంగా ఆలోచించు కోమనే బుద్ధిని ఇచ్చాడు. లేకపోతే మనకి బుద్ధి ఎందుకు? మనం గొర్రెలం కాదుకదా మనం మనుషులం. మాట్లాడేశక్తి, ఆలోచించేశక్తి ఇతర జంతువులకంటే మనకి బహుమతిగా భగవంతుడు ఇచ్చాడు. జంతువులు మాట్లాడలేవు, ఆలోచించలేవు కనుక వాటికి అనుకరణ ఎక్కువ ఉంటుంది. అలాగే మనకి అనుకరణ ఉంటే ఇంక బుద్ధి ఎందుకు? మనం స్వతంత్రంగా ఆలోచించుకోవాలి. మన బుద్ధిని సోమరితనంగా ఉంచకూడదు. కృష్ణుడు భగవద్గీతని చెబుతూ అర్జునా నేను చెబుతున్నాను, నువ్వు కూడా ఆలోచించుకో అని చెబుతాడు. నీకు అది మంచి అనుకుంటేనే ఆచరించు, నీకు ఇష్టంలేకపోతే వదిలేయమని చెబుతాడు. ఇక్కడ ఫ్రీడం ఇచ్చాడు. కైకకి ఇతరుల చెప్పుడు మాటలు వినటం వల్ల పరాయి బుద్ధి వచ్చింది. కైక అంత దుఃఖపడటానికి పరాయిబుద్ధే కారణం. ఎప్పుడూ మన సొంత

బుద్ధి మనల్ని సుఖపెడుతుంది. పరాయిబుద్ధి దుఃఖపెడుతుంది.

భగవద్గీత సమగ్రమైన గ్రంథం. సంసారంలో ఉన్న కష్టసుఖాలు మొదలు ఆత్మజ్ఞానం వరకూ మనం ఎలా గ్రాడ్యువల్‌గా గ్రోత్ ఎలా పెంచుకొంటూ రావాలి, వికాసం ఎలా పెంచుకుంటూ రావాలి అని ఇలా స్టెప్ బై స్టెప్ వరుసగా చెప్పకుంటూ వస్తాడు. ఋషులు అలాకాదు వాళ్ళు దర్శించినవి చెప్పారు. కానీ ఈయన భగవంతుడు. భగవంతుడికి అందరూ సమానమే. జీవకోటి అందరూ ఆయన బిడ్డలే. అందుచేత అందరికీ ఉపయోగపడే మాటలే చెప్పాడు. ఏది ఆచరించాలి, ఏది ఆచరించకూడదు ఇది నువ్వు శాస్త్రాన్ని బట్టి చూచుకో అన్నాడు. గీతలో మనం చేయదగిన పనులు చెప్పాడు, చేయకూడని పనులు చెప్పాడు. నువ్వు చేసే కర్మలు సాత్వికంగా ఉండాలి. మీరు ఒక మంచి పనిచేస్తే ఆ మంచి పని పబ్లిసిటీ కోసం కాకుండా, ఇతరుల మెప్పు కోసం కాకుండా, భగవంతుడు మనకి ఏదో బహుమానం ఇస్తాడని తలంపుతోటి కాకుండా, మంచిపని కూడా నిష్కామభావనతోటి, నిష్కామభక్తి తోటి చేస్తే దానివలన సత్వగుణం అభివృద్ధి అవుతుంది. సత్వగుణం మోక్షానికి వెళ్ళటానికి దారి చూపిస్తుంది.

మనం మాయ ఎక్కడో ఉంది అనుకుంటాం. మాయ అంతా మనలో గుణాల రూపంలో ఉంది. మనకి రోగాలు ఉంటే బాడీ స్కానింగు ఎలా తీస్తారో అలాగ మన లోపల ఏ గుణాలు ఉన్నాయి, ఆ గుణాలు ఎలా పని చేస్తున్నాయి అని చూచుకుంటూ ఉండాలి. ఇష్టాలు, అయిష్టాలు మీ మనస్సులో వచ్చే వికారాలు అని కృష్ణుడు అన్నాడు. మనస్సులో మీకు ఏదైనా ఉద్రేకం వచ్చినప్పుడు ఇష్టాలు, అయిష్టాలు పుడతాయి. బ్రహ్మనిర్వాణం అంటే మోక్షం. అది ఎవరికి లభిస్తుంది? స్త్రీలకి లభిస్తుంది, పురుషులకి లభిస్తుంది అని లేదు, హిందూమతానికి, క్రైస్తవ మతానికి లభిస్తుంది అని లేదు. అక్కడ కులం గాని, మతం కాని ఏమీ భేదం లేదు. స్త్రీలా, పురుషులా అనేటటువంటి భేదం లేదు. క్షీణకల్మషాః కల్మషం అంటే పాపం, దోషం. మీలో ఏమైనా దోషాలు ఉంటే, ఎవరి దోషాలు వారికి తెలుస్తూ ఉంటాయి. ఎవడైతే తన మనస్సులో ఉన్నటువంటి, తన ఇంద్రియాలలో ఉన్నటువంటి కల్మషాలన్నీ పూర్తిగా శేషం లేకుండా తొలగించుకున్నాడో అంటే వాడిని బహిర్ముఖం చేసే వాసన ఒకటి కూడా లేదో వాడికి బ్రహ్మనిర్వాణం లభిస్తుంది. మీరు ఒకటి గుర్తు పెట్టుకోండి దేహం వచ్చిందంటే దుఃఖం తప్పదు. వారేదో దుఃఖంలో ఉన్నారు. మనకు ఏమీ దుఃఖం లేదని అనుకోకండి. మీకు దుఃఖాలు వాయిదాలు పడుతున్నాయి. మీకూ దుఃఖం వచ్చేస్తుంది. జీవలక్షణాలు ఉన్నంతసేపు దుఃఖం లేకుండా మనిషి ఉండడు. ఎక్కడైతే దుఃఖం లేదో ఆ స్థితిని పొందటమే

ఆత్మజ్ఞానం. మీకు సంశయాలు ఉండకూడదు. సబ్జెక్టులో క్లారిటీ ఉండాలి. మనం దేనినైతే పొందుదాం అనుకుంటున్నామో దాని తాలూకు స్పష్టత రావాలి. భగవంతుడు లేడని పదిమంది చెబితే అదే నిజం అనుకుంటారు. పదిమంది కలిసి దేవుడు ఉన్నాడు అని చెబితే అది నిజం అనుకుంటారు. ఎందుచేతనంటే మీకు సొంత ఆలోచన లేదు, ఒక అవగాహన లేదు. అలా ఎటు గాలి వీస్తే అటు వెళ్ళిపోయేలాగ ఉండకూడదు. ఈశ్వరుడు అనేవాడు ఒకడు ఉన్నాడు అని ఒక ధృడమైన విశ్వాసం మీకు ఉండాలి. దానిని ఎవరూ కదపకూడదు. నిప్పని ముట్టుకుంటే కాలదు అని చెబితే మీరు ఎవరైనా నమ్ముతారా? నిప్ప కాలుతుంది అని మీ అనుభవం. అలాగే ఆత్మజ్ఞానం తాలూకు అనుభవం వచ్చాకే అది లేదని చెప్పినా వాడికేమీ అనిపించదు. అది ప్రత్యక్షానుభవం. మనం ఇప్పడు నేను అంటున్నాం కదా! ఈ నేను ఎంత డైరెక్టుగా మనకి అనుభవంలో ఉందో అలాగ మన లోపల ఉన్న నిజం కూడా అంత డైరెక్టుగా మనకి అనుభవంలోనికి రావాలి. అది జీవిత గమ్యం. మనకి ఇంట్లో ఉన్న దారిద్ర్యం కంటే మానసికదారిద్ర్యం ఎక్కువ బాధపెడుతుంది. మనకి ఇంట్లో దారిద్ర్యం ఉన్నా మానసికదారిద్ర్యం ఉండకూడదు. మానసికదారిద్ర్యం ఉంటే జ్ఞానం రాదు. మానసిక దారిద్ర్యం కూడా ఒక కల్మషమే. మీకు మోక్షం కావాలనుకుంటే మీలో ఉన్న కల్మషాలన్నింటినీ వేరుతో సహా నాశనం చేసుకోవాలి.

బయట ఉన్న దేవాలయాలు, చర్చిలు, మసీదులు ఇవన్నీ మనస్సు కల్పించినవి అవ్వవచ్చు, కానీ హృదయంలో అంతర్యామిగా ఉన్న భగవంతుడు నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం, భగవంతుడు మన ఆలోచనకి సాక్షి, మన మాటకి సాక్షి, మనచేతకి సాక్షి. భగవంతుడు సర్వసాక్షి. నువ్వు ద్వైతభావన తగ్గించుకో. వాడు చెడ్డవాడు, వీడు మంచివాడు అనే జడ్జిమెంట్లు మనకు అనవసరం. వాడు చెడ్డవాడైతే నువ్వు స్నేహం చేయటం మానేయి. మిగతా విషయాలు నీకు అనవసరం. వాడి గొడవ భగవంతుడు చూసుకుంటాడు. నీ గొడవ ఏదో నువ్వు చూసుకో. ఏ పని మీద నువ్వు ఈ లోకంలోకి వచ్చావో ఆ పని చూసుకో. నీకు చేతనైతే ఇతరులకు సహకరించు. అంతేగాని ఇతరులమీద తీర్పులు చెప్పటం మానేయి. ఇతరుల మీద తీర్పులు చెప్పటం వలన నీ మనస్సులోకి కల్మషం వస్తుంది. చాలామంది మాకు శాంతిగా లేదు అంటారు. ఎక్కడ మనస్సు ఉందో అక్కడ ఆందోళన ఉంటుంది. అశాంతి ఉంటుంది, క్షోభ ఉంటుంది. అసలు మనస్సే అబద్ధం. ఆ మనస్సు చిరిగిపోయేవరకూ ప్రతివాడినీ ఏదోరకమైన అశాంతి వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. మనస్సుని బాగుజేసుకోమని ఎందుకు చెప్పారంటే నువ్వు మనస్సుని సంస్కరించుకుంటే అది నీ

హృదయంలో ఉన్నటువంటి సత్యానికి దారి చూపిస్తుంది. మన మనస్సుని మనం బాగుచేసుకోవటం కంటే మించిన పని ఈ సృష్టిలో ఏమీ లేదు. మన మనస్సు పల్చబడుతూ ఉండాలి. అది పల్చబడి, పల్చబడి చిరిగిపోతుంది. ఎప్పుడైతే అది చిరిగిపోయిందో లోపల ఉన్న వస్తువు మీకు అనుభవంలోనికి వస్తుంది. మనస్సులేని స్థితి మనం పొందేవరకూ మనం శాంతిని పొందలేము. మాకు శాంతి లేదండి అంటారు. శాంతిని సంపాదించటానికి నువ్వు చేసిన కృషి ఏముంది? నీకు ఎక్కడో బంధం ఉంది కాబట్టి అశాంతి వస్తోంది. బంధం లేని వాడికి అశాంతి ఏమిటి? మనస్సు చలిస్తే అశాంతి, మనస్సు చలించకపోతే శాంతి అన్నారు.

యతాత్మనః అంటే సాధ్యమైనంత వరకూ మీ మనస్సునీ, మీ ఇంద్రియాలనీ అదుపులో పెట్టుకోవాలి. నువ్వు పొల్యూట్ అవ్వకూడదు. ముందు తిండి కంట్రోలు ఉండాలి. అన్నం తినేటప్పుడు ఒకటి గుర్తు పెట్టుకోవాలి. మనం తిన్నదంతా మళ్ళీ ఏదో టైములో బయటకి వచ్చేయాలి అనే గుర్తు ఉంటే అన్నం తినేటప్పుడు జాగ్రత్తగా ఉంటారు. అన్నింటికంటే ఆహార నియమం ముఖ్యమైనది. వాళ్ళు ఇలా ఉన్నారు, మనం కూడా ఇలాగే ఉందాం అని అనుకోవద్దు. అనుకరణ మంచిదికాదు. అనుకరణ బలహీనుడి లక్షణం. మీ మనస్సులో బలహీనత ఎక్కువ ఉంటే వాళ్ళు ఉన్నట్టే మనం కూడా ఉందాం అనిపిస్తుంది. మనం మనలాగ బతకాలిగాని వాళ్ళలాగ బతకకూడదు. ఎదుటివాళ్ళని అనుసరించకూడదు. సర్వభూతహితేరతాః అంటే తోటి మానవులు క్షేమంపట్ల నీకు ఆసక్తి ఉంటే నువ్వు పవిత్రుడవు అవుతావు. భౌతికంగా నువ్వు ఇతరులకు ఏమీ చేయలేకపోవచ్చు కానీ వాళ్ళు సుఖంగా ఉండాలి, వాళ్ళు శాంతిగా ఉండాలి అని వాళ్ళ క్షేమం కోరటం వలన నీకు శాంతి కలుగుతుంది, మనస్సు నిశ్చలమవుతుంది, పవిత్రమవుతుంది. ఇంద్రియాలు నీకు స్వాధీనంలోకి వస్తాయి. రజోగుణం తగ్గుతుంది. ఇతరుల క్షేమం కూడా మనం కోరలేని పరిస్థితిలో ఉంటే అది మానసిక దారిద్ర్యం. ఇంట్లో ఉన్న దారిద్ర్యం వలన ఆధ్యాత్మికంగా మనం పాడు అవ్వం, కానీ మానసికదారిద్ర్యం వలన ఆధ్యాత్మికంగా మనం పాడవుతాము. మీరు ఎదుటివాళ్ళకి ఏదైనా మంచి చెబుతున్నారు అనుకోండి వాళ్ళ ఫీలింగ్ హర్ట్ అవ్వకుండా చెప్పాలి. ఉద్రేకం లేకుండా చెప్పాలి. మీరు సబ్జక్టుని ముందు ఎంజాయ్‌చేసి జీర్ణం చేసుకొని వాళ్ళకి చెబితే వాళ్ళకి వినాలనిపిస్తుంది. వాళ్ళు కూడా నేర్చుకుంటారు. అంతేకాని మీకే జీర్ణం అవ్వకపోతే వాళ్ళకి చెప్పినా ప్రయోజనం లేదు. కన్‌ఫ్యూజన్ వచ్చేస్తుంది. మీరు ఎప్పుడైనా సబ్జక్టు రుచి చూసారా? మీరు రుచి చూచి వాళ్ళకి చెబితే, ఆ రుచి ఎంతోకొంత వాళ్ళకి తెలుస్తుంది. అనుభవించి

చెబితే వన్ వర్డ్ ఈజ్ ఎనఫ్. వన్ లుక్ ఈజ్ ఎనఫ్, వన్ టచ్ ఈజ్ ఎనఫ్. బుద్ధుడు ఒక మాట చెప్పాడు. భౌతికమైన వ్యవసాయం చేయటం కంటే ఆధ్యాత్మిక వ్యవసాయం చేయటం కష్టం. నువ్వు చేను ఊడ్చాలంటే ముందు దున్నాలి కదా, నీకు జ్ఞానం రావాలంటే ముందు మనస్సుని సంస్కరించుకోవాలి. నీ బుద్ధిని నిదానంగా పెట్టుకోవాలి అది ఇంకా కష్టం అన్నాడు.

నీకు తెలిసినా, తెలియకపోయినా ఆత్మ నీలో ఉంది. దాని తాలుక ఎరుక నీకు రావాలి. అప్పడు శరీరం ఉన్నా, శరీరం లేకపోయినా, లోకం కనిపించినా, లోకం కనిపించక పోయినా, నీ శరీరానికి సంబంధించిన చావుతోటి సంబంధం లేకుండా నువ్వు ఆనందంలో, శాంతిలో, కాంతిలో ఊగిసలాడతావు. ఈ స్థితి పొందితే శరీరం పోయిన తరువాత ఆనందం కంటిన్యూ అయిపోతుంది. ఆత్మానుభవంలో శరీరం రాలిపోయినా మీకు దాని వలన ఏదో పోగొట్టుకున్నాం అని అనిపించదు ఎందుచేతనంటే మీరు దేహంతోటి విడిపోయారు. అది ఆత్మ యొక్క వైభవం. యజ్ఞం అంటే మన శరీరయాత్రకి సరిపడి మనం చూచుకుంటూ మిగతాది ఇతరుల క్షేమం కోసం స్వార్థం లేకుండా, అహంకారం లేకుండా, గుర్తింపులతోటి సంబంధం లేకుండా నువ్వు పనిచేస్తే నీకు వచ్చిన ఫలితంలో నేను కూడా భోక్తను, భాగస్వామిని అవుతాను అన్నాడు పరమాత్మ. మీ అబ్బాయి యూనివర్శిటీకి ఫస్టు వస్తే వాడు ఎంత సంతోషిస్తున్నాడో మీరు కూడా అంతే సంతోషిస్తారు కదా అలాగే మీరు చేసే మంచి కర్మలలో నేను కూడా భాగం పంచుకుంటాను, సంతోషిస్తాను అని చెబుతున్నాడు. భగవంతుడు సంతోషిస్తే ఆయన దయకి, ఆయన అనుగ్రహానికి మనం పాత్రులవుతాము. మీరు ఎవరికైనా సబ్జక్టు బోధిస్తున్నారు అనుకోండి ఆ బోధవల్ల వాళ్ళకి మోక్షానికి దారి కనపడాలి కాని ఆ బోధ బాధకింద మారకూడదు. మీరు చెప్పే బోధ వల్ల వాళ్ళకి ఆనందం రావాలి, శాంతి రావాలి. మీరు సబ్జక్టుని ఎంజాయ్ చేస్తూ చెబితే అందులో వాళ్ళు భాగస్వాములు అవుతారు. అది టీచర్ లక్షణం. బోరన్ టీచర్స్, మేడ్ టీచర్స్ అని ఉంటారు. కొంతమంది ట్రైనింగులు అయ్యి టీచర్స్ అవుతారు వాళ్ళని మేడ్ టీచర్స్ అంటారు. బోరన్ టీచర్స్‌కి ట్రైనింగులు అక్కరలేదు. పుట్టుకతోటే టీచర్స్‌గా పుడతారు. ఆ బోర్న్ టీచర్స్ చెబుతూ ఉంటేనే సబ్జక్టు వినాలి. అప్పడు మీకు సబ్జక్టు మీద ముందు ఇంటరెస్ట్ క్రియేట్ అవుతుంది. ఒకడికి లెక్కల్లో వందకి సున్నా వస్తోందనుకోండి, టీచర్ లెక్కలు బాగా చెప్పగలడు అనుకోండి, ఒక్క సంవత్సరంలో వాడికి వందకి వంద మార్కులు తీసుకురాగలడు. వాడు బోర్న్ టీచర్. అందుచేత ఆచార్యుడు కూడా దైవంతోటి సమానం. జీవుడు శరీరం ధరించి భూమి మీద

పడ్డాక మళ్ళీ ఆ శరీరం స్మశానానికి వెళ్ళే వరకూ ఏ రోజున, ఏ క్షణంలో ఎక్కడ ఉండాలి, వాడు ఏ ప్రారబ్ధం అనుభవించాలి, ఎప్పుడు చనిపోవాలి, ఎప్పుడు పుట్టాలి, ఇదంతా పులిస్టాపు, కామా తేడా లేకుండా క్రమంగా ఆ జీవుడిని వాడి ప్రారబ్ధము ననుసరించి ఎవడైతే నియమిస్తున్నాడో వాడే ఈశ్వరుడు.

కొంతమంది చాలా బేలెన్స్‌డ్‌గా ఉంటారు. వాళ్ళ మైండ్‌లో ఏం జరుగుతోందో వాచింగ్‌లో ఉంటారు. ఎప్పుడైనా వాళ్ళకి కోపం వస్తోందనుకోండి ఎందుకు కోపం వస్తోంది అని వాచింగ్‌లో ఉంటారు. కోపం ఉన్నప్పుడు మౌనంగా ఉంటే కొంత తగ్గిపోతుంది. ఒక గంట మౌనంగా ఉంటే రజోగుణం మాటలు మాట్లాడము. కోపానికి మౌనమే మందు.

ప్రజహాతి యదాకామాన్ సర్వాన్ పార్థమనోగతాన్,
ఆత్మన్యేవాత్మనాతుష్టః స్థితప్రజ్ఞస్తదోచ్యతే. (గీత 2-55)

ఎవడైతే మనస్సులో ఉన్న కోరికలన్నింటిని సంపూర్ణముగ వదిలిపెట్టి నిర్మల చిత్తముతో నిరంతరము ఆత్మ సంతుష్టిని పొందుచున్నాడో వాడు స్థితప్రజ్ఞుడు. నీ మనస్సులో వాసనలు ఏమున్నాయో నువ్వు చూసుకో. అప్పుడు ఒకో వాసనని, ఒకో వాసనని విడిచిపెట్టటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి. ఎందుచేతనంటే అది కొన్నివేల జన్మలనుంచి వచ్చే మలదోషం. మనల్ని భగవంతుడు ఏ పని అయితే చేయవద్దన్నాడో ఆ పని కనుక మనం చేస్తే ఈ దోషాలు పెరుగుతాయి. మనకి అవసరాలు కొన్ని ఉంటాయి. మన అవసరాలకి మించి వచ్చే సంకల్పాలన్నీ మనస్సు కల్పించినవే. మీరు శరీరం మెయిన్‌టైన్ అవ్వటానికి తినే అన్నం కోరిక కాదు. మీరు బట్ట చుట్టబెట్టుకోవటం కోరికకాదు, నీడకోసం ఇల్లుకట్టుకోవటం కోరిక కాదు. ఇవి కాకుండా కృత్రిమంగా మీ మనస్సు కొన్ని కోరికలు సృష్టిస్తుంది. అవి ఏవైనా వస్తే మీరు తగ్గించుకోండి. మీకు సంఘటనలు ప్రతికూలంగా ఉన్నా మీ మనస్సు కనుక మీకు స్వాధీనంలో ఉంటే మీకున్న శాంతిని ఎవరూ పాడుచేయలేరు. మీకు దుఃఖం వచ్చినప్పుడు ఉద్వేగం పడకండి. అంటే మీకు దుఃఖం రాకముందు ఎలా ఉన్నారో, దుఃఖం వచ్చినప్పుడు అలాగే ఉండండి. మీకు సుఖం వస్తుంది. అది సుఖం కాదు. సుఖంలా కనిపించే దుఃఖం. మీకు బయట కారణాల వల్ల కొన్ని సంతోషాలు, సుఖాలు వస్తున్నాయి కదా, మళ్ళీ అవి ఏనాటికైనా మీకు దుఃఖం కింద మారిపోతుంది. వడ్డీతో సహా మీకు అనుభవానికి వస్తుంది. అది చట్టం. మనకు హృదయంలోనుండి వచ్చే స్వతంత్రమైన సుఖం, స్వతంత్రమైన శాంతి నిలబడుతుంది.

కొంతమందికి ఊరు దాటి వెళితే నిద్రపట్టదు. ఒక వ్యక్తి మీదకాని, ఒక ప్రాంతం మీదకాని మీరు ప్రత్యేకంగా ఎటాచ్‌మెంట్ పెట్టుకోవద్దు. ఎక్కడా అతిగా స్నేహాలు చేయవద్దు. మీ ఇంట్లో వాళ్లతోటి, సమాజంతోటి మీరు తగుమాత్రంగా ఉండాలి కానీ అతిగా ఉండకూడదు. మనం మధ్యేమార్గంలో ఉండాలి. అతిగా కనుక ఉంటే అది ఎప్పటికైనా ప్రమాదమే. అది మీకు దుఃఖానికి కారణం అవుతుంది. శంకరాచార్యులు వారు చెప్పింది నగ్నసత్యం. ఎవరూ ఎవరికీ ఏమీ కారు. మీ కుటుంబ బంధాలు కూడా నిజముకాదు, కల్పితమే. ఎవరూ ఎవరికీ ఏమీ కారు ఇది మనస్సులో పెట్టుకొని మీరు పని చేసుకోండి. రాగము, భయము, కోపము ఈ మూడూ కలిపితేనే కల్మషం అవుతుంది. ఇవి అనేక జన్మల నుంచి వస్తున్నాయి. ఈ కెరటాలను తగ్గించుకోమని చెబుతున్నాడు. మనకు భయం వస్తోంది. భయం ఎందుకు వస్తోంది. దీనికి ఆచార్యులవారు ఏమని చెప్పారు అంటే నీకు ద్వైతభావన ఉన్నప్పుడు భయం వచ్చి తీరుతుంది. నీవు వేరు, నేను వేరు అనే బేధబుద్ధి ఉన్నప్పుడు ఎటువంటి వాడికి అయినా భయం వస్తుంది. అభేదబుద్ధి రావాలి. మిమ్మల్ని చూచి మీకు భయం వేయదు. మీ పక్క వాళ్లని చూస్తే మీకు భయం వస్తుంది. అద్వైతానుభవంలో ఏమౌతుంది అంటే నాలో ఏ ఆత్మ ఉందో వాడిలోనూ అదే ఉంది. నీలో ఉన్నదే వాడిలో నీకు కనిపిస్తుంది. అప్పుడు వాడిలో ఉన్న వికారాలు నీకు కనపడవు. దేహం తేడా, మనస్సు తేడా అంతే కానీ అందరిలో ఉన్న సద్వస్తువు ఒకటే. అప్పుడు నీకు ఇతరులను చూచినా భయం వేయదు. ద్వైతంలోంచి భయం పుడుతుంది. భయం ఎవడికి పోతుంది. అద్వైతానుభవం ఎవడైతే పొందాడో వాడికి మాత్రమే భయంపోతుంది.

నేను చెప్పింది మీరు నమ్మవద్దు. మీకు ఏ కారణం వలన భయం వస్తోందో పరిశీలనగా చూసుకోండి. మనిషి కూడా నీడ ఎలా వస్తుందో అలా భయం కూడా దుఃఖం వచ్చేస్తుంది. మనిషి కూడా నీడ రాకుండా మనం ఆపుచేయగలమా? అలా నీకు ద్వైత భావం ఉన్నంతకాలం నువ్వు ఎక్కడికి వెళ్లినా సరే భయం వచ్చేస్తుంది, భయం వెనకాల దుఃఖం వచ్చేస్తుంది, అశాంతి వచ్చేస్తుంది. నువ్వు అది ఆపలేవు. రాగము, భయము, కోపము తగ్గించుకోండి అని చెబుతున్నాడు. తగ్గించుకోకపోతే నష్టం ఏమిటి అంటే, మీకు ఎక్కడైతే ఇష్టం ఉందో, ఆ ఇష్టమైన వాళ్లకి నష్టం వచ్చింది అనుకోండి మీకు వెంటనే దుఃఖం వచ్చేస్తుంది. మీకు ఇష్టం లేనివాళ్లకి నష్టం వచ్చింది అనుకోండి అక్కడ దుఃఖము రాదు. మీ ఇష్టం చివరికి దుఃఖం తీసుకువస్తోంది. రాగం ఉన్నా దుఃఖం వచ్చేస్తుంది, కోపం ఉన్నా దుఃఖం వచ్చేస్తుంది. భయం ఉన్నా దుఃఖం వచ్చేస్తుంది. కొంతమంది భగవంతుడిని మోక్షం

అడగరు. అభయస్థితి ఇమ్మని ప్రార్థిస్తారు. గీతాంజలిలో ఠాగూర్ అంటాడు ఓ తండ్రీ ఎక్కడ రాగము లేదో, ఎక్కడ భయము లేదో, ఎక్కడ కోపము లేదో అక్కడకి నన్ను మేల్కొలుపుము అని అంటే ఇవన్నీ ఏ చైతన్యంలో లేవో అక్కడకి నన్ను మేల్కొలుపు తండ్రీ అని ప్రార్థించాడు. సుఖదుఃఖాలు వస్తూఉంటాయి, పోతూంటాయి. వాటికూడా నువ్వు తిరగకు. సంతోషం వచ్చినప్పుడు నువ్వు పట్టించుకుంటే దుఃఖం కూడా నిన్ను పట్టుకుంటుంది. సంతోషం వచ్చినప్పుడు వదిలేశావు అనుకో దుఃఖం కూడా పోతుంది. ఆ రెండూ పట్టించుకోకు. రాగము, భయము, క్రోధము వీటిన్నిటినీ విడిచిపెట్టడానికి నువ్వు ప్రయత్నం చెయ్యి. అర్జునా నువ్వు ఏ యోగాన్ని అవలంభించినా, ఏ సాధనని అవలంభించినా నువ్వు బ్రాహ్మీస్థితి పొందటానికి ప్రయత్నం చెయ్యి అన్నాడు పరమాత్మ.

నిస్పృహః అంటే జరిగే సంఘటనల పట్ల నీకు స్పృహ ఉండకూడదు, ఆసక్తి ఉండకూడదు. బుద్ధుడు రాజ్యాన్ని విడిచిపెట్టాడు. మళ్లీ రాజ్యం తాలుకు తలంపుకాని, ఆసక్తిగాని ఆయనకు రాలేదు. అలాగే మీకు ఎప్పుడైనా దుఃఖం వచ్చింది అనుకోండి, సంతోషం వచ్చింది అనుకోండి అవి పట్టించుకోకండి. వాటి పట్ల ఆసక్తి ఉండకూడదు. అసలు స్పృహే ఉండకూడదు అంటున్నాడు పరమాత్మ. దుఃఖం వచ్చిందని, లేకపోతే సంతోషం వచ్చిందని నీ మనస్సులో దాని తాలుకు మరకలు ఉండకూడదు. అవి వచ్చి వెళ్లిపోయిన జాడకూడా నీకు తెలియకూడదు. నిర్మమః అంటే ఎక్కడా ఎటాచ్‌మెంట్ పెట్టుకోకు. మీ ఇంట్లో వాళ్ల పట్ల మీరు డ్యూటీ చెయ్యవచ్చు కానీ మమకారం పెట్టుకోవద్దు. మమకారం లేనివాడికి అశాంతి ఏమిటి? పని చెయ్యటం వలన మనకి అశాంతి రాదు. మమకారం పెట్టుకుంటే అశాంతి వస్తుంది. మమకారమే మనకి తొందరగా ముసలితనాన్ని తీసుకువస్తుంది, అనారోగ్యాన్ని, అశాంతిని తీసుకువస్తుంది, చావుని తీసుకువస్తుంది. సర్వ అరిష్టాలకి మమకారమే కారణం. అది మనకు తెలియదు. పరిశీలన చేస్తే మీకు తెలుస్తుంది. మీకు ఎక్కడా మమకారం లేదు అనుకోండి మీ మనస్సు అసలు బాహ్యాముఖానికి రాదు. నిరహంకారః అంటే వ్యక్తిభావన ఉండకూడదు. ఫలానా శరీరం నాది, ఫలానా పేరు నాది అని ప్రత్యేకంగా ఆ పేరు మీద కాని, ఆరూపం మీదకాని, నీకున్న పరిస్థితుల మీదకాని నీకు తాదాత్మ్యం ఉండకూడదు. పరిస్థితులు అనేవి ప్రారబ్ధం యొక్క వేగాన్ని బట్టి వస్తాయి. అవి వస్తే రానివ్వండి దాని తాలూకు స్పృహ వదిలేయండి. నిస్పృహః, నిర్మమః, నిరహంకారః ఈ రకంగా కనుక మీరు జీవిస్తే మీకు శాంతి కలుగుతుంది అని పరమాత్మ గీతలో చెప్పాడు.

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు

ఆగష్టు	28	శ్రీ రమణ క్షేత్రం, జిన్నూరు
సెప్టెంబర్	1	ఐ భీమవరం

With malice to none, Charity even unasked, and help to all creatures in thought, word and deeds, is the pious nature of good men, always.

- Mahabharatha

నిజమైన ధీరుడు

మనందరికి శాంతికావాలి, సుఖం కావాలి. కాని ఏమి చేస్తే శాంతి, సుఖం లభిస్తాయో అది చెయ్యము. అల్పమైన, భ్రాంతిరూపమైన 'దేహాత్మబుద్ధి'ని త్యాగం చేస్తే, అనంతమైన సచ్చిదానందమే మన స్వరూపం అవుతుంది. కాని మిధ్యారూపమైన అహంకారాన్ని త్యాగం చెయ్యడానికి మనం సంసిద్ధులుగా లేము. ప్రపంచంకన్న, ఇతరులకన్న, శత్రువులకన్నా నిగ్రహం లేని మనస్సే మనకు ఎక్కువ దుఃఖాన్ని తీసుకొస్తుంది. మనం బాగుపడినా మనస్సే కారణం, పాడైపోయినా మనస్సే కారణం. ప్రపంచాన్ని జయించిన వానికన్నా, తన మనస్సును జయించిన వాడే నిజమైన ధీరుడు. నిర్మలమైన మనస్సులోనే ఆనందం ఉంది. సరియైన అవగాహన మరియు సహనము సాధకునికి అత్యంత ఆవశ్యకములు. ఏదైనా మంచి సాధించాలనుకొన్నప్పుడు శ్రమించేతత్త్వం, విమర్శలను భరించే సహనం ఉండాలి. మనస్సులోని కల్మషం పోతేగాని గురువాక్యం అర్థంకాదు. కాబట్టి మనస్సులోని సంకుచిత భావాలను వదలి, స్వరూపం యొక్క అనంతత్వాన్ని, అఖండత్వాన్ని, ఏకత్వాన్ని శ్రవణం చేసి మనన నిధిధ్యాసల ద్వారా అనుభవైకవేద్యం చేసుకోవాలి. మానవుడు సంస్కరింపబడిన మనస్సు గలవాడై, అహంకార మమకార త్యాగముచే జీవభ్రాంతిని విడిచి, తన సహజ సచ్చిదానంద స్వరూపాన్ని అనుభవైకవేద్యం చేసుకుంటే, జనన మరణ సంసార చక్రం నుండి శాశ్వతంగా విముక్తుడవుతాడు. అదే మానవ జీవిత లక్ష్యం.

- చావలి సూర్యనారాయణమూర్తి

అమలాపురం

స్వాధీనమైన మనస్సు - మోక్షానికి కారణమౌతుంది

మనస్సు నుండి విముక్తి పొందినప్పుడు - గతం ఉండమన్నా ఉండదు. అంటే "గతం" ఖతం. అప్పుడు మనం ప్రస్తుతంలో ఉంటాము. కాని మనస్సుకు మన మాట వినే మంచితనం లేదు. మనకు కావలసిన సత్య విషయాన్ని యోచిస్తూ ఉంటే ఏవిధంగాను ఉపయోగపడక మరోపనికిమాలిన విషయాలపై పోయి అక్కడ కూర్చుంటుంది. దానికి మనం ఇలా చెప్పాలి. "ఏ విషయం నాకు అక్కరలేదు దేన్నీ చింతించకు" అంటే ససేమిరా అంటూ ఒప్పుకోదు. చేతకాని పనికిమాలిన విషయాలు చెబుతున్నావే అది మనకే బుద్ధిచెబుతుంది. అన్ని సమయాల్లోనూ విపరీతమైన ఆలోచనలతో ఊరేగుతుంది. కారణం వేల జన్మల వాసనల బలంముందు మన సాధనాబలం తక్కువ. శ్రీనాన్నగారు "రెండు గొట్టె పొట్టేళ్ళు దెబ్బలాడుకుంటూ ఉంటే బలమైనది అవతలదాన్ని గెంటుకొని తమురుతుంది. మన సాధనాబలం తక్కువ అయితే మన గతి అంతే" అన్నారు. ఆ మనస్సు ఎలా ఉంటుంది అంటే పిచ్చివాడు ఎప్పుడూ ఏదో గొణుక్కుంటూ ఉంటాడు. వాసన మనలను అలాచేసి తన ఆట తాను ఆడుతుంది. స్వాధీనమైన మనస్సు వేరుగా విధేయంగా మనం ఏడవకుంటే ఏడ్చి, నవ్వమంటే నవ్వే సేవాతత్త్వం దానికి ఉంటుంది. అలా తర్ఫీదు చేయటాన్ని మనోనిరోధం అంటారు. అప్పుడు అది మన ఆజ్ఞకు ఎదురు చూస్తూ ఉంటుంది. జె.కె. "అవసరమైనప్పుడు నా మనస్సును వాడుకొంటాను" అన్నారు అంటే తనకు అనుగుణంగా నడచుకొంటుంది అని. సాధకునికి ఈశ్వరదర్శనం కంటే మనోనిగ్రహం గొప్పదని భావించాలి. అప్పుడు ఈశ్వరదర్శనంతో నిలకడగా ఆనందిస్తూ కూర్చుంటుంది. అప్పుడు మనకు సాధ్యం కానిదంటూ ఉండదు అంటారు అనుభవజ్ఞులు. మనం అస్వతంత్ర మనస్కులం అవ్వటంచేతనే మనం ఇంత బలహీనులమై ఏ కార్యంలో దక్షత లేకుండా ఉన్నాము. మనస్సు మదపుటేనుగు గురు అనుగ్రహమే దానికి అంకుశంలా పొడిచి అది మచ్చిక అయి మనకు అన్ని పనులు చేసి మన ఆజ్ఞకోసం ఎదురుచూస్తుంది. మనస్సును జయించిన మహావీరులు కనుకనే విశ్వామిత్ర - ఆంజనేయులు మహాకార్యాలను అవలీలగా చేసారు. మనోజయమే యోగము. దీనికి సూత్రం మనం ఇతరులకు తాపాన్ని సంతాపాన్ని కలిగించకుండా వారికి క్షేమదాయకంగా హితంగా, శాంతంగా మనం వ్యవహరించాలి. "సత్యం భూత హితం ప్రియ" అన్నారు. త్రికరణశుద్ధి కావాలి. కామకారణం, క్రోధకారణం హృదయంలో ఉండి వాగ్రూపంతో బహిర్గతమైనది సత్యంకాదు. ఇతరులను అగౌరవపరచకూడదు. సత్యవ్రతుని వాక్కు వట్టిపోదు ఏది చేసినా ఫలించి తీరుతుంది. మనకు డబ్బు మీద ఆశలేదు అని జాగ్రదవస్థలో అనుకోవచ్చు ఆ మాటే స్వప్నంలో అనగలిగితే కాంచన విజయం కలిగినట్లే అదే దానికి గీటురాయి. స్వప్నాన్ని అందుకే కల్పించాడు ఈశ్వరుడు మన మనో రోగాలు తెలపటానికే. మనం దైవీ సంపదతో జీవించాలి. గడచిన కాలం రాదు వర్తమానాన్ని సాధనకోసం పరిరక్షించుకొంటే మనస్సు స్వాధీనమౌతుంది. సత్యం ఎరుకపడుతుంది. నిరంతరం గురు ప్రార్థనలో ఉంటే అదే మోక్షకారణమౌతుంది.

- సాగిరాజు రామకృష్ణంరాజు, అర్ధవరం